

HANDHAVINGSCOLLEGE

ARREST

van 22 december 2022 met nummer
in de zaak met rolnummer

Verzoekende partij

met woonplaatskeuze te

Verwerende partij

het VLAAMSE GEWEST

vertegenwoordigd door de Vlaamse regering, ten verzoeken van
de Vlaamse minister van Justitie en Handhaving, Omgeving,
Energie en Toerisme

vertegenwoordigd door advocaat met
woonplaatskeuze te

I. Voorwerp van het beroep

Verzoekende partij vordert met een aangetekende brief van 14 januari 2022 de vernietiging van de beslissingen van de gewestelijke entiteit van 13 december 2021 met nummers en 24336, waarmee elk een alternatieve bestuurlijke geldboete wordt opgelegd van 235 euro wegens schending van artikel 13, §5 van het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu (hierna: Natuurdecreet) en van artikel 8, §2 van het besluit van de Vlaamse regering van 23 juli 1998 tot vaststelling van nadere regels ter uitvoering van het Natuurdecreet (hierna: Natuurbesluit). Er wordt hen met name verweten dat ze zonder vergunning een houtkant van 50 meter in agrarisch gebied hebben gerooid.

II. Rechtspleging

Verwerende partij legt het administratief dossier neer en dient een antwoordnota in.
Verzoekende partij dient een wederantwoordnota in.

Partijen worden opgeroepen voor de openbare zitting van 6 oktober 2022.

verschijnt in persoon. Verwerende partij verschijnt schriftelijk (conform artikel 41, §3 van het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges).

III. Feiten

1.

Op 16 december 2016 stelt een gewestelijke toezichthouder van het Agentschap voor Natuur en Bos (hierna: de verbalisant) op een perceel gelegen te _____ dat _____ en met als kadastrale omschrijving _____ dat volgens het gewestplan is gelegen in agrarisch gebied, het volgende vast:

“ ...

1) AANLEIDING

Op 18 december 2013 werd na een eerste vaststelling van het verwijderen van een houtkant door onze diensten een schriftelijke aanmaning gericht aar _____ met als referentie _____ Hierin wordt zij op de hoogte gesteld van de geldende regelgeving en van de code van goede natuurpraktijk. Het herstel van de houtkant d.m.v. het aanplanten van minstens 7 bomen of struiken tegen uiterlijk 21 maart 2014, dat haar op 10 december 2013 telefonisch werd voorgesteld, wordt in dit schrijven schriftelijk bevestigd. De aanmaning van 18 december 2013 wordt aan het proces-verbaal toegevoegd als bijlage 3 .

Op 20 december 2013 ontvangen onze diensten een e-mail getekend door _____ waarin zij het voorgestelde herstel afwijzen. Ze vermelden ook dat ze het achterliggende perceel aangekocht hebben en de intentie hebben om de houtkant te rooien ten einde de twee percelen als één geheel te kunnen bewerken. In het antwoord op dit schrijven d.m.v. de email van 6 januari 2014 wordt door _____ celhoofd Natuurinspectie _____ gesteld dat het verwijderen van een klein landschapselement verbonden is aan een natuurvergunning dewelke niet werd bekomen, dat als bij gevolg het herstel moet worden uitgevoerd maar dat de uitvoering eventueel om bedrijfstechnische redenen op een andere locatie kan gebeuren. Deze correspondentie per e-mail wordt aan het proces-verbaal toegevoegd als bijlage 4.

Gezien wij geen verdere reactie van _____
ontvangen wordt in ons schrijven van 11 april 2014 aan _____ uitstel

verleend voor het uitvoeren van de herstelmaatregel op dezelfde locatie tot 21 december 2014. Het schrijven met als referentie van 11 april 2014 wordt aan het proces-verbaal toegevoegd als bijlage 5.

2) VASTSTELLING

Op vermelde datum en tijdstip zien wij in op de hoek van het vermelde perceel een hoop stronken en betonpalen liggen. Wanneer wij het perceel nader bekijken zien wij dat de stronken afkomstig zijn van de houtkant die op de zuidwestelijke perceelgrens over een lengte van 60m aanwezig was. Het perceel was vroeger grasland en werd door de houtkant afgesloten van de achterliggende akker. Momenteel is de houtkant over 50m gerooid en is het perceel samen met het achterliggende perceel bewerkt. Op de overgebleven 10m van de perceelgrens die niet werd bewerkt is nog wortelopslag van eerder verwijderde struiken te zien en staan nog een drietal betonpalen. Foto's van onze vaststellingen zijn onderdeel van het fotodossier, bijlage 1 van het proces-verbaal.

Het betrokken perceel is gelegen in een zone met agrarische bestemming op het gewestplan. Bij navraag op de gemeentelijke diensten blijkt voor deze werken geen vergunning te zijn afgeleverd. Voor het wijzigen van kleine landschapselementen in agrarisch gebied is een vergunning vereist conform artikel 8 §2 van het uitvoeringsdecreet natuurbeschoud.

...”

Deze vaststellingen worden opgenomen in het aanvankelijk proces-verbaal nr. dat wordt afgesloten op 13 januari 2017 (hierna: PV) en op 16 januari 2017 wordt verstuurd aan de procureur des Konings en aan net een aangetekende brief met ontvangstbewijs.

2.

Verzoekende partij en worden op 27 januari 2017 verhoord, na hiertoe op 13 januari 2017 te zijn uitgenodigd. Ze betwisten daarbij op zich niet dat ze de houtkant deels hebben verwijderd, maar stellen dat ze in navolging van de aanmaning in 2013 zeven wilgen hebben aangeplant, die ondertussen echter zijn verdwenen.

Ze worden tijdens het verhoor door de verbalisant in kennis gesteld van het besluit houdende bestuurlijke maatregelen met nr waarmee hen wordt opgelegd om tegen 21 maart 2017 volgende maatregelen te nemen:

“- Aanplanten van minimaal 7 inheemse loofbomen (minimale afstand tot perceelgrens 2 meter) of een meidoornhaag (minimale afstand tot perceelgrens 0.5 meter) langs de zuidwestelijke of

zuidoostelijke perceelgrens van het betrokken perceel, gespreid over een minimale afstand van 50m zoals aangeduid met de rode pijlen op de bijgevoegde afbeelding.

- indien er voor de aanplant van 7 loofbomen wordt geopteerd moet er gebruik gemaakt worden van inheems plantgoed met een stamomtrek minimaal 18 cm .
- Indien er voor de aanplant van een meidoornhaag wordt geopteerd moet er gebruik gemaakt worden van inheems plantgoed met een minimum maat van 120 cm en een maximale plantafstand van 1,5 meter.
- De aanplant moet worden voorzien van een bescherming tegen vraat.
- Alle planten die na de aanplant afsterven dienen vervangen te worden door nieuwe planten.
- Het gebruik van pesticiden is verboden."

Dit wordt opgenomen in het navolgend proces-verbaal nr _____ dat wordt afgesloten op 2 februari 2017 en wordt verstuurd aan de procureur des Konings.

3.

Op 17 mei 2017 ontvangt de gewestelijke entiteit AMMC de melding van de procureur des Konings van 15 mei 2017 dat het milieumisdrijf niet strafrechtelijk zal worden behandeld

4.

Op respectievelijk 22 mei 2017 en 24 mei 2017 brengt de gewestelijke entiteit _____ en verzoekende partij op de hoogte van haar voornemen om eventueel een alternatieve bestuurlijke geldboete en een voordeelontneming op te leggen. Ze nodigt hen daarbij uit om hun schriftelijk verweer mee te delen, eventueel vergezeld van een vraag tot hoorzitting, terwijl ze ook de mogelijkheid krijgen om inzage te vragen in het administratief dossier.

Verzoekende partij vraagt op 11 juni 2017 kopie van het administratief dossier, dat haar op 12 juni 2017 wordt bezorgd. Ze bezorgt op 19 juni 2017 een schriftelijk verweer.

5.

De gewestelijke entiteit doet op 11 mei 2021 navraag bij de verbalisant over de uitvoering van de opgelegde bestuurlijke maatregelen. Ze wijst daarbij op de vaststelling dat er hiertegen door verzoekende partij en _____ bestuurlijk beroep is ingediend bij de bevoegde minister, die dit met een beslissing van 17 mei 2017 heeft verworpen, en dat ze ondertussen ook een regulariserende natuurvergunningsaanvraag indienden.

De verbalisant maakt op 11 mei 2021 aanvullende inlichtingen over. Daaruit blijkt dat het college van burgemeester en schepenen var _____ op 4 september 2017 een

natuurvergunning onder voorwaarden heeft verleend aan verzoekende partij en
voor het wijzigen van kleine landschapselementen op de betrokken
percelen. Als voorwaarde wordt daarbij onder meer opgelegd dat er 'binnen de perimeter van
het percelen/de percelen minstens 60 m haag of heg of minstens negen inheemse
hoogstammige loofbomen worden aangeplant' 'binnen het jaar na het kappen van de bomen'.

6.

Op 13 december 2021 legt de gewestelijke entiteit een geldboete op aan respectievelijk
verzoekende partij en waarvan ze elk met een aangetekende brief
van 16 december 2021 in kennis worden gesteld. Dat zijn de bestreden beslissingen.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep – belang

Standpunt van de partijen

1.

Verzoekende partij betwist niet alleen de boete die aan haar is opgelegd, maar ook de boete
die is opgelegd aan Ze stelt dat deze 'als eigenaar
niet verantwoordelijk kan gesteld worden voor de handelingen van haar echtgenoot', waartoe
ze 'nooit opdracht heeft gegeven, noch er aan heeft deelgenomen'. Ze wijst daarbij op het
persoonlijk en individueel karakter van strafrechtelijke geldboetes, die enkel kunnen worden
opgelegd aan degene die een milieumisdrijf heeft gepleegd.

2.

Verwerende partij stelt dat verzoekende partij niet de vereiste hoedanigheid heeft om
jurisdictioneel beroep aan te tekenen tegen de boete die is opgelegd aan
omdat ze daarvan niet de geadresseerde is, terwijl
daartegen zelf geen jurisdictioneel beroep heeft ingesteld.

3.

Verzoekende partij stelt in haar wederantwoordnota nog dat ze samen met haar echtgenote
heeft beslist 'om alles te bundelen in één beroep' en dat ze door het bericht van de griffie van
het College met het verzoek om ook de kennisgeving van de boetebeslissing aan
toe te voegen 'er van uit gingen dat het dossier volledig was en dat (ze) het
beroep mochten bundelen'. Ze herhaalt dat enkel zichzelf de wederrechtelijke werken waarop
de boete wordt gesteund heeft uitgevoerd.

Beoordeling door het College

1.

De beslissing waarbij de gewestelijke entiteit een alternatieve bestuurlijke geldboete oplegt kan bij het Handhavingscollege worden aangevochten door 'degene aan wie de boete werd opgelegd' (artikel 16.4.39, lid 1 van het van het decreet van 5 april 1995 houdende de algemene bepalingen inzake milieubeleid - hierna: DABM).

2.

De gewestelijke entiteit legde naar aanleiding van het milieumisdrijf met twee verschillende boetebeslissingen twee afzonderlijke bestuurlijke geldboetes op aan respectievelijk verzoekende partij en zoals blijkt uit het administratief dossier en door partijen niet wordt betwist. Het wordt ook niet betwist dat naliet om zelf tijdig jurisdictioneel beroep in te stellen tegen de boetebeslissing waarvan ze de geadresseerde is. De vordering van verzoekende partij tot vernietiging van de beslissing waarmee er aan een bestuurlijke geldboete wordt opgelegd is dan ook onontvankelijk. Verzoekende partij betaalde in dit kader overigens ook slechts éénmaal het verschuldigde rolrecht. Als er hierna wordt verwezen naar de bestreden beslissing wordt daarmee dus de beslissing bedoeld waarmee er een boete wordt opgelegd aan verzoekende partij.

V. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

1.

Verzoekende partij stelt in essentie dat het milieumisdrijf dat haar als overtreder wordt toegerekend en waarvoor haar een bestuurlijke geldboete wordt opgelegd steunt op een gebrekkig PV en niet is bewezen. Ze meent dat dit milieumisdrijf haar minstens niet kan worden toegerekend omwille van de onduidelijkheid over het begrip 'houtkant'. Ze stelt dat ze ondertussen een regulariserende natuurvergunning verkreeg voor de verwijdering van de houtkant en heeft voldaan aan de daarin opgenomen voorwaarde om nieuwe aanplantingen te doen op de grens van haar perceel.

Ze betwist de degelijkheid van het PV omdat de verbalisant ter zake niet zorgvuldig zou hebben gehandeld. Ze verwijt hem met name dat hij al in het voorjaar van 2013 op de hoogte

was van de 'werken' aan de houtkant, zoals zou blijken uit een getuigenverklaring, maar dat hij op dat ogenblik naliet om deze onmiddellijk te laten stopzetten, hoewel ze volgens hem nochtans een milieumisdrijf uitmaken, om vervolgens pas na negen maanden op 23 november 2013 een officiële vaststelling te doen en haar daarover op 10 december 2013 te contacteren.

Ze betwist ook dat er aldaar sprake was van een houtkant en verwijt de verbalisant dat hij het bewijsmateriaal 'manipuleert'. Ze stelt dat ze enkel 'solitaire fruitbomen' heeft verwijderd om het betrokken perceel samen te voegen met het achterliggende perceel en dus geen boomgaard of houtkant, terwijl er onduidelijkheid bestaat over de noodzaak van een vergunning voor dergelijke handelingen. Ze stelt dat de luchtfoto waarop de verbalisant zich steunt om aan te tonen dat er aldaar 'in augustus 2009 een 50 meter houtkant stond' tegengesteld is met de foto van *streetview* uit september 2009 die ze voorlegt en waaruit 'geen aaneengesloten rij van houtkant' blijkt. Ze stelt met betrekking tot het overgebleven deel van de houtkant ook dat 'de foto's bij het PV spreken van 10 meter' en dat dit 'in het laatste verslag toch (is) verhoogd naar 16,68 meter'. Ze vraagt zich af 'waarom de verbalisant in 2013 geen plaatselijke foto's genomen heeft'. Ze meent dat het basisbedrag van de boete dan ook alleszins te hoog is.

Ze verwijt de verbalisant en de gewestelijke entiteit ook dat deze geen rekening houden met de vaststelling dat ze voor de verwijdering van de houtkant ondertussen een regulariserende natuurvergunning verkreeg en in uitvoering van de daarin opgelegde voorwaarden overging tot nieuwe aanplantingen op de grens van haar perceel, zoals omwille van bedrijfstechnische redenen ook al was toegelaten door de verbalisant. Ze stelt dat ze hiervan foto's heeft gestuurd aan de gewestelijke entiteit, maar dat deze daarmee ten onrechte geen rekening houdt, hoewel de aanplant van een meidoornhaag achteraan het perceel ook duidelijk blijkt uit een foto van *streetview* van juli 2021. Ze meent dat deze foto de bewering tegenspreekt van de verbalisant dat er vooralsnog geen herstel plaatsvond, waarbij deze zich steunt op een foto met een beperkte invalshoek van *streetview* van juli 2020, ofwel van een jaar eerder.

2.

Verwerende partij betwist het middel. Ze stelt dat de vaststelling in het PV van het milieumisdrijf waarop de boetebeslissing is gesteund gebeurde op 16 december 2016. Ze merkt op dat de materiële vaststellingen van de verbalisant in het PV over het rooien van de houtkant overeenkomstig artikel 16.3.25 DABM bewijswaarde hebben tot het tegendeel is bewezen. Ze stelt dat uit de door verzoekende partij bijgebrachte getuigenverklaring en de voorgeschiedenis van het PV in 2013, die daarin ook duidelijk wordt vermeld, niet blijkt dat deze vaststellingen onjuist zijn.

Ze stelt dat verzoekende partij nalaat om aan te tonen dat ze op het ogenblik van de opmaak van het PV beschikte over een vergunning voor de daarin vastgestelde wederrechtelijke wijziging van een klein landschapselement. Ze merkt op dat hieraan geen afbreuk wordt gedaan door de bewering van verzoekende partij dat de vergunningsplicht ter zake onduidelijk is. Ze stelt dat dit ook geldt voor haar bewering dat ze hiervoor naderhand een regulariserende natuurvergunning verkreeg en dat ze op een andere plaats mocht heraanplanten en dit ook uitvoerde. Ze stelt dat de gewestelijke entiteit hiermee in de bestreden beslissing rekening houdt en de boete met name verlaagt op basis van de verzachtende omstandigheid dat verzoekende partij een regularisatievergunning heeft verkregen en deels is overgegaan tot herstel. Ze merkt op dat verzoekende partij in haar schriftelijk verweer niet heeft vermeld dat ze de regularisatievergunning uitvoerde en ook de verbalisant hiervan niet heeft geïnformeerd, terwijl ze ook niet verzocht om te worden gehoord, zodat ze hen nu niet kan verwijten dat ze ter zake geen gepaste vaststellingen deden en geen rekening hielden met deze evolutie.

3.

Verzoekende partij benadrukt in haar wederantwoordnota dat het PV geen bewijs bevat waaruit blijkt dat er aldaar initieel een houtkant was van 60 meter. Ze verwijt de verbalisant opnieuw dat hij hiervan geen foto bijvoegt, hoewel hij daar ook volgens een getuige al in het voorjaar van 2013 ter plaatse ging, maar toen onterecht niet heeft ingegrepen. Ze herhaalt dat de luchtfoto uit 2009 waarnaar in het PV wordt verwezen geen goeie referentie vormt om de omvang van de houtkant te bepalen, in tegenstelling tot haar foto van *streetview* uit die periode, waarop geen aaneensluitende houtkant van 60 meter waarneembaar is omdat deze nooit heeft bestaan. Ze stelt dat er enkel aan de linker zijde een houtkant was die grondig is gesnoeid en aan de rechterzijde enkele in de draad vergroeide fruitbomen, die daarvan geen deel uitmaakten en die zijn gerooid. Ze meent dat ze hiermee afdoende aantoont dat de vaststellingen van de verbalisant onjuist zijn.

Ze herhaalt ook dat ze wel degelijk overging tot de aanplant van een meidoornhaag conform de regulariserende natuurvergunning. Ze meent dat dit zowel blijkt uit (de achtergrond van) de *streetview* van de verbalisant uit juli 2020 als uit haar *streetview*, waarop deze haag 'goed zichtbaar is'. Ze verwijt de verbalisant opnieuw dat deze de bewijzen 'manipuleert'.

Beoordeling door het College

1.

De gewestelijke entiteit kan een alternatieve bestuurlijke geldboete opleggen voor gedragingen die strijdig zijn met de milieuvoorschriften in artikel 16.1.1, lid 1 DABM en die naargelang de keuze van de procureur des Konings ook strafrechtelijk kunnen worden bestraft overeenkomstig de artikelen 16.6.1, 16.6.2, 16.6.3, 16.6.3bis, 16.6.3ter, 16.6.3quater, 16.6.3quinquies, 16.6.3sexies en 16.6.3septies DABM (artikel 16.4.27, lid 2 DABM en 16.1.2, 2° DABM). Elke opzettelijke of door gebrek aan voorzorg of voorzichtigheid gepleegde schending van de gehandhaafde regelgeving is in beginsel strafbaar (artikel 16.6.1, §1 DABM), zodat opzet niet noodzakelijk is vereist. De geldboete kan enkel worden opgelegd aan de 'overtreder', hetzij degene die een milieumisdrijf pleegt of die opdracht geeft om handelingen te stellen die een milieumisdrijf uitmaken (artikel 16.4.25, lid 1 DABM). Het betreft op basis van de spraakgebruikelijke betekenis van het begrip 'overtreder' de natuurlijke -of rechtspersoon die een gebod of verbod dat zich tot hem richt schendt dan wel daartoe opdracht geeft, zodat de concrete toerekening van een milieumisdrijf mede wordt bepaald door de adressaten van de geschonden normen, die de toerekenbaarheid kunnen beperken door een gebod of verbod te voorzien dat zich slechts tot welbepaalde personen richt. De kwalificatie van de feiten als een milieumisdrijf en de toerekenbaarheid hiervan aan verzoekende partij als overtreder vormen dus de grondslag voor de bevoegdheid van de gewestelijke entiteit om haar een geldboete op te leggen en die raakt de openbare orde. Het College dient dit dan ook desnoods ambtshalve te onderzoeken, waarbij de rechten van verdediging moeten worden gewaarborgd.

Een bestuurlijke geldboete is een punitieve sanctie, waarbij de bewijslast van het milieumisdrijf en de overtreder berust bij de gewestelijke entiteit. Het bewijs van de feiten en het daderschap kan met het oog op bestuurlijke beboeting, naar analogie met de bewijsvoering in strafzaken, in beginsel met alle middelen van recht worden geleverd. De principieel vrije bewijsvoering betekent dat dit bewijs onder meer kan worden geleverd door een geheel van samenhangende feitelijke vaststellingen, die éénsluitend eenzelfde persoon als overtreder aanduiden. De beginselen van behoorlijk bestuur en in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel, en het vermoeden van onschuld zoals onder meer bepaald in artikel 6, lid 2 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, omringen de bewijslevering met waarborgen op procedureel en inhoudelijk vlak.

2.

De gewestelijke entiteit overweegt in de bestreden beslissing onder de titel 'de toerekenbaarheid aan de overtreder' het volgende:

“Artikel 13, §5, 1° van het Natuurdecreet bepaalt dat het geheel of gedeeltelijk wijzigen van kleine landschapselementen of de vegetatie ervan, voor zover de Vlaamse regering die wijzigingen niet verbiedt, afhankelijk is van het verkrijgen van een vergunning in agrarische gebieden.

Artikel 2.6° van het Natuurdecreet omschrijft kleine landschapselementen als lijn- of puntvormige elementen met inbegrip van de bijhorende vegetaties waarvan het uitzicht, de structuur of de aard al dan niet resultaat zijn van menselijk handelen, en die deel uitmaken van de natuur, zoals bomen, houtkanten en perceelrandbegroeiingen.

Volgens artikel 8, 2§. 1° van het Natuurbesluit zijn het rooien of anderszins verwijderen en het beschadigen van houtachtige beplantingen en van houtkanten activiteiten die beschouwd worden als vergunningsplichtige wijzigingen van kleine landschapselementen of de vegetatie ervan, indien ze plaatsvinden in een of meerdere van de gebieden bepaald in artikel 13, §5 van het Natuurdecreet.

De vaststellingen hebben betrekking op het perceel kadastraal gekend als

volgens het geldende gewestplan gelegen in agrarisch gebied. De verbalisant stelde op 16 december 2016 ter plaatse vast dat een houtkant op de perceelgrens over een lengte van 50 meter werd gerooid. Deze activiteit is een vergunningsplichtige wijziging van een klein landschapselement. Er werd voor deze wijziging geen vergunning aangevraagd en verleend.

De feiten zijn een schending van artikel 13, §5 van het Natuurdecreet en artikel 8, §2 van het Natuur(besluit). Ze vallen daarmee onder de definitie van een milieumisdrijf als bedoeld in artikel 16.1.2, 2° DABM en zijn strafbaar gesteld in hoofdstuk VI van titel XVI van het DABM. Op grond van artikel 16.4.27 kan een bestuurlijke geldboete opgelegd worden.

Vermoedelijke overtreder is uitvoerder van de werken en draagt verantwoordelijkheid voor de feiten. Volgens de verklaringen dateerden de eerste vaststellingen al van 2013 en het verwijderen van de ‘verwildering’ met dode bomen en afgestorven worteldoelen op de perceelsgrens kaderde in het samenvoegen van twee percelen om in de toekomst als één geheel te kunnen bewerken. Het betrof hoogstammige struiken die over de perceelsgrens hingen, zodat er voor het rooien geen vergunning nodig was, gelet op de verplichte verwijdering daarvan volgens het Veldwetboek. Vermoedelijke overtreder benadrukte ook in september 2014 op een andere locatie zeven wilgen te hebben aangeplant, die echter zouden afgestorven zijn na vraatschade. Bij gebrek aan controle daarop was zij ervan uitgegaan zijn dat het in orde was.

Het proces-verbaal wordt conform artikel 16.3.25 van het DABM een bewijswaarde tot het tegendeel is bewezen verleend. Het opstellen ervan kende inderdaad een voorgeschiedenis, zoals blijkt uit het dossier. Bij gebrek aan een beslissend bewijs van de onjuistheid van de materiële vaststellingen staat het rooien van de houtkant wel degelijk vast. Het argument dat het om dood

materiaal ging, neemt de kwalificatie van de houtkant als klein landschapselement niet weg. Het Veldwetboek bepaalt voor bomen of hagen inderdaad bepaalde te houden afstanden tot de perceelsgrens, doch voor het verwijderen ervan mag, in tegenstelling tot wat vermoedelijke overtreder beweert, in geen geval de vergunningsplicht conform de natuurregelgeving met de voeten worden getreden. Ook het feit dat vermoedelijke overtreder van de twee percelen één geheel wou maken, ontslaat hem niet van deze vergunningsplicht. Een opgeworpen aanplant op een andere locatie neemt het bestaan van het milieumisdrijf niet weg en bovendien kon de aanwezigheid van deze aanplant door de verbalisant niet worden bevestigd.

De vermeende onwetendheid over wat al dan niet toegelaten was, ontnemt vermoedelijke overtreder niet van de noodzaak om zich zoals eenieder aan de geldende regels te houden. Van vermoedelijke overtreder kan als normaal zorgvuldig handelend persoon in alle redelijkheid verwacht worden zich degelijk te informeren over de wettelijke mogelijkheden en eventuele verplichtingen, alvorens bepaalde rooiwerkzaamheden uit te voeren. Het milieumisdrijf staat vast in hoofde van de overtreder.”

3.

De gewestelijke entiteit steunt haar oordeel op de vaststellingen van de verbalisant in het PV en op de verklaringen van verzoekende partij en haar echtgenote tijdens de bestuurlijke boeteprocedure. Verzoekende partij toont in het licht van de stukken van het administratief dossier en de procedurestukken niet aan dat het oordeel van de gewestelijke entiteit, dat de vastgestelde feiten moeten worden beschouwd als een milieumisdrijf dat haar kan worden toegerekend, foutief dan wel kennelijk onredelijk is en dat er ter zake (minstens) gereede twijfel bestaat.

Het College merkt voorafgaandelijk op dat uit het administratief dossier onvoldoende blijkt dat verzoekende partij tijdig een kopie ontving van het PV, waardoor dit geen bewijswaarde heeft tot het tegendeel is bewezen maar enkel geldt als een inlichting. Een proces-verbaal heeft in beginsel bewijswaarde tot het tegendeel is bewezen, waarbij deze bijzondere bewijswaarde vervalt als er daarvan niet binnen een termijn van veertien dagen na afsluiting van het proces-verbaal een kopie wordt overgemaakt aan de vermoedelijke overtreder, in zoverre deze is bekend (artikel 16.3.25, lid 1 DABM en artikel 16.5.10 DABM). De bijzondere bewijswaarde geldt enkel wat betreft de materiële vaststellingen die de verbalisant doet en niet voor de feitelijke of juridische gevolgtrekkingen die hij daaruit afleidt. Deze bewijswaarde kan enkel ongedaan worden gemaakt als er een beslissend bewijs van onjuistheid hiervan wordt voorgelegd, zodat een loutere ontkenning van of twijfel over deze vaststellingen niet volstaat. Uit het administratief dossier blijkt niet met zekerheid dat verzoekende partij tijdig kopie ontving van het PV. Hoewel uit het PV blijkt dat er hiervan op 16 januari 2017 ‘per aangetekend

schrijven met ontvangstbewijs' een kopie wordt verzonden aan de overtreder, wordt verzoekende partij daarin niet expliciet als overtreder aangeduid, terwijl ze naar aanleiding van het mailbericht van 20 december 2013 in het kader van een eerdere aanmaning wel gekend was bij de verbalisant. Ongeacht de vaststelling dat er geen bijzondere bewijswaarde wordt toegedicht aan het PV omdat niet blijkt dat verzoekende partij hiervan als vermoedelijke overtreder tijdig een kopie ontving, kan er wel nog altijd rekening worden gehouden met de inhoud hiervan, waarbij het PV in dat geval de waarde heeft van een inlichting of een begin van bewijs. Zoals gesteld kan het bewijs van de feiten en het daderschap met het oog op bestuurlijke beboeting in beginsel met alle middelen van recht worden geleverd, zodat een PV met bijzondere bewijswaarde hiervoor niet noodzakelijk is vereist.

Verzoekende partij betwist tevergeefs dat de informatie uit het PV strijdig is met de objectief voorliggende dossierstukken en in het bijzonder de foto van *streetview* waarnaar ze verwijst. In tegenstelling tot haar uitgangspunt blijkt uit het PV en de daarbij gevoegde foto's wel degelijk afdoende dat er aldaar tussen een akker en een perceel grasland in agrarisch gebied alleszins in augustus 2009 nog een volwaardige houtkant aanwezig is, waaraan geen afbreuk wordt gedaan door de vaststelling dat deze houtkant niet overal bestaat uit bomen of hogere struiken. Daaruit blijkt ook dat deze houtkant op het ogenblik van de vaststellingen over een lengte van 50 meter volledig is verwijderd en de aansluitende landbouwpercelen als één aaneengesloten perceel worden bewerkt. Verzoekende partij kan bezwaarlijk ernstig betwisten dat de door de verbalisant ter hoogte van de perceelrand aangetroffen 'hoop stronken en betonpalen', die klaarblijkelijk zijn verwijderd met 'mechanische middelen', niet afkomstig zijn van de houtkant en dat deze houtkant pas recent volledig is gerooid, nadat eerder onder meer de daarin voorkomende grotere (fruit)bomen waren verwijderd. Verzoekende partij en haar echtgenote hadden dit overigens ook expliciet aangekondigd in hun mailbericht van 20 december 2013 naar aanleiding van een eerdere aanmaning om de houtkant niet verder te beschadigen en te herstellen. De opmerking van verzoekende partij dat ze alleen enkele afgestorven solitaire fruitbomen verwijderde vindt geen steun in de voorliggende stukken. Ze wordt ook tegengesproken door haar verklaring tijdens haar verhoor dat ze 'in 2013 een houtkant (heeft) afgezaagd' en 'de bomen en struiken die te dicht tegen de perceelgrens stonden gedeeltelijk heeft verwijderd', waarbij niet wordt betwist dat ze hiervoor niet beschikte over een vergunning. De discussie over de lengte van het resterend deel van de houtkant dat niet volledig is gerooid, waarbij verzoekende partij met name wijst op de discrepantie tussen het PV waarin sprake is van 10 meter en de navolgende inlichtingen van de verbalisant waarin sprake is van 16 meter, doet daarbij niet ter zake omdat de duidelijke vaststellingen in het PV hierdoor niet worden ontkracht.

Het verwijt van verzoekende partij dat de verbalisant pas op 23 november 2013 voor het eerst officieel vaststelt dat de houtkant wordt verwijderd, hoewel hij daarvan al in het voorjaar van 2013 kennis heeft maar op dat ogenblik geen foto's neemt, doet op zich ook geen afbreuk aan de vaststellingen in het PV van 16 december 2016. Verzoekende partij toont evenmin aan dat de verbalisant in voorliggend dossier onzorgvuldig en kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Uit het administratief dossier en in het bijzonder de aanmaningen van respectievelijk 18 december 2013 en 11 april 2014 blijkt dat verzoekende partij in 2013 start met de verwijdering van de houtkant, waarbij ze in haar verzoekschrift stelt dat ze daarbij 'fruitbomen en afsluiting' 'handmatig en zonder mechanische middelen' verwijderd. Ze krijgt in dit kader aan de hand van een aanmaning tot tweemaal toe de gelegenheid om haar misstap te herstellen, waarbij de verbalisant zelfs akkoord gaat om de opgelegde heraanplant omwille van bedrijfstechnische redenen op een andere plaats op het perceel uit te voeren. In antwoord hierop stelt ze echter in een mailbericht van 20 januari 2014 expliciet dat ze niet zal tegemoetkomen aan de gevraagde heraanplant en dat ze de houtkant verder zal verwijderen om de twee aanpalende landbouwpercelen als één geheel te kunnen bewerken. In die optiek is de bewering tijdens haar verhoor dat ze 'in september 2014 7 wilgen (heeft) geplant op een stuk land naast de doorgang' maar dat deze ondanks 'konijnenbescherming' 'allemaal zijn verdwenen' weinig geloofwaardig. Bovendien doet dit zelfs in bevestigend geval geen afbreuk aan de (nieuwe) vaststellingen in 2016, waarbij met name wordt vastgesteld dat de houtkant (en de betonpalen) volledig en klaarblijkelijk mechanisch is verwijderd en de aanpalende landbouwpercelen als één geheel worden bewerkt. Gelet op de houding van verzoekende partij in het kader van de verschillende pogingen van de verbalisant om het dossier minnelijk af te handelen is haar bewering dat de verbalisant onzorgvuldig handelde door haar niet eerder te wijzen op het verbod om de houtkant te beschadigen of te verwijderen weinig ernstig. Uit de door haar voorgelegde getuigenverklaring blijkt bovendien niet dat de verbalisant al tijdens zijn (gebeurlijk) plaatsbezoek in het voorjaar van 2013 vaststelde dat de houtkant wederrechtelijk werd verwijderd, omdat daaruit enkel blijkt dat ze 'in die periode bezig was met het onderhouden van het perceel (verwijderen van oude palen en enkele in de draad vergroeide pruimelaars)' en 'op dat moment niet aanwezig was'.

Verzoekende partij maakt in haar argumentatie bovendien ten onrechte geheel abstractie van de niet betwiste vaststelling dat ze klaarblijkelijk op 9 juni 2017 samen met haar echtgenote een regulariserende natuurvergunning vroeg voor 'het kappen van bomen en struiken over een lengte van 50 m', die haar op 4 september 2017 onder voorwaarden werd toegestaan. Deze aanvraag toont aan dat verzoekende partij blijkbaar ook van oordeel is dat er voor de volledige verwijdering van de houtkant een vergunning was vereist en dat ze deze naar aanleiding van de opmaak van het PV alsnog poogt te verkrijgen. Ze maakt ook ten onrechte

abstractie van de vaststelling dat ze volgens het administratief dossier samen met haar echtgenote tevergeefs bestuurlijk beroep aantekende tegen het besluit houdende bestuurlijke maatregelen dat hen in het kader van de opmaak van het PV werd opgelegd, en op basis waarvan ze tegen 21 maart 2017 moesten overgaan tot het herstel van de verwijderde houtkant. Dit beroep werd blijkbaar verworpen bij ministerieel besluit van 17 mei 2017, waartegen geen jurisdictioneel beroep werd aangetekend bij de Raad van State, maar er worden hiervan geen stukken voorgelegd.

Verzoekende partij voert voorts tevergeefs aan dat het milieumisdrijf haar niet kan worden verweten omdat ze niet wist dat ze zonder vergunning niet mocht overgaan tot de gedeeltelijke verwijdering van de houtkant. Zoals gesteld is elke opzettelijke of door gebrek aan voorzorg of voorzichtigheid gepleegde schending van de gehandhaafde regelgeving in beginsel strafbaar. Gedragingen in strijd met artikel 13, §5 Natuurdecreet en artikel 8, §2 Natuurbesluit zijn dus ook strafbaar en kunnen bestuurlijk worden beboet als ze zijn begaan door een gebrek aan voorzorg of voorzichtigheid. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat er sprake is van onoverwinnelijke (rechts)dwaling en dat met name elke normaal redelijk en vooruitziend persoon, geplaatst in dezelfde omstandigheden, ook niet op de hoogte zou zijn geweest van de vaststelling dat de betreffende houtkant niet zonder vergunning mocht worden verwijderd. Ze maakt ten onrechte abstractie van de vaststelling dat ze (samen met haar echtgenote) al in 2013 en 2014, en dus ruim voor de opmaak van het PV, tot tweemaal toe werd gewezen op het verbod om de houtkant verder te beschadigen dan wel te verwijderen en werd aangemaand om de op dat ogenblik al verwijderde delen van de houtkant te herstellen. Ze besliste in tegendeel om toch over te gaan tot de volledige verwijdering van de houtkant over een lengte van 50 meter, zoals overigens aangekondigd in haar mailbericht naar aanleiding van de eerste aanmaning van 20 december 2013. In die optiek kan ze bezwaarlijk aanvoeren dat ze ter zake onwetend was. Het milieumisdrijf kan haar dan ook worden verweten.

Verzoekende partij voert tenslotte tevergeefs aan dat ze uiteindelijk overging tot het herstel van de houtkant conform de voorwaarden van de regulariserende natuurvergunning die ze daarvoor op 4 september 2017 verkreeg, waardoor ze feitelijk ook tegemoetkwam aan de opgelegde bestuurlijke maatregelen. Ongeacht de vaststelling dat ze tot op heden niet met overtuigende stukken aantoonde dat ze de voorwaarden van deze vergunning tijdig en correct naleefde, terwijl ook niet blijkt dat ze de verbalisant dan wel de gewestelijke entiteit hiervan naderhand in kennis stelde, doet het gebeurlijke herstel geen afbreuk aan het bestaan van het milieumisdrijf en de mogelijkheid van de gewestelijke entiteit om haar hiervoor alsnog een geldboete op te leggen. Het vastgesteld milieumisdrijf kan in beginsel worden gesanctioneerd, zelfs als de overtreder ondertussen al dan niet vrijwillig herstelmaatregelen nam, die in principe

zijn gericht op het beëindigen van het milieumisdrijf dan wel op het ongedaan maken van de gevolgen hiervan. Deze vaststelling doet wel geen afbreuk aan de mogelijkheid van de gewestelijke entiteit om hiermee bij het bepalen van de hoogte van de geldboete rekening te houden als verzachtende omstandigheid, zoals *in casu* ook gebeurde. Zoals blijkt uit de bestreden beslissing (onder de titel 'de omstandigheden') houdt de gewestelijke entiteit met name rekening 'met de bereidheid van de overtreder om de natuur te herstellen' en verlaagt ze de principiële geldboete van 1.260 euro tot 945 euro, terwijl verzoekende partij niet aantoont dat dit oordeel kennelijk onredelijk is.

Het middel wordt verworpen.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

1.

Verzoekende partij verwijt de gewestelijke entiteit dat deze 'de termijneis van artikel 16.4.37 DABM flagrant overtreedt' omdat er sprake is van 'een overschrijding van de ordetermin van 180 dagen met 1.486 dagen'. In de rand hiervan merkt ze op dat de verbalisant 'de eerste vaststelling' zelfs deed 'op 23 november 2018, wat meer dan 8 jaar geleden is'. Ze stelt dat het dossier nochtans 'helemaal niet complex is', zodat het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden en de bestreden beslissing moet worden vernietigd.

2.

Verwerende partij stelt dat de overschrijding van de redelijke termijn waarbinnen de gewestelijke entiteit een boetebeslissing moet nemen geen aanleiding geeft tot bevoegdheidsverlies, maar dat dit er wel toe kan leiden dat de boete op meetbare wijze wordt verminderd dan wel wordt kwijtgescholden. Ze stelt dat verzoekende partij hierdoor ook niet mag verwachten dat de gewestelijke entiteit geen boete meer zal opleggen, zolang de vijfjarige verjaringstermijn om dit te doen nog niet is verstreken, zoals *in casu*. Ze benadrukt dat de gewestelijke entiteit in de bestreden beslissing erkent dat de boeteprocedure onredelijk lang duurde, maar dat ze daarin ook oordeelt dat het omwille van de ernst van de feiten is aangewezen om alsnog een boete op te leggen, waarbij ze bij de begroting hiervan echter wel rekening houdt met het tijdsverloop. Ze stelt dat de boete met name met 475 euro wordt verminderd van 945 euro tot 470 euro. Ze merkt op dat verzoekende partij geen betwisting voert over de evenredigheid van deze boetevermindering ten opzichte van de concrete termijnoverschrijding, en met name niet aantoont dat het oordeel hierover van de gewestelijke

entiteit kennelijk onredelijk is en de boete nog verder moet worden verlaagd. Ze stelt dat verzoekende partij ook niet concreet aantoont dat ze hierdoor is benadeeld.

3.

Verzoekende partij voegt in haar wederantwoordnota geen bijkomende argumentatie toe.

Beoordeling door het College

1.

Als de gewestelijke entiteit een milieumisdrijf wil bestraffen met een alternatieve bestuurlijke geldboete dient ze bepaalde termijnen in acht te nemen. Ze beschikt hiervoor enerzijds over een termijn van 5 jaar na de datum van afsluiting van het proces-verbaal dat voor het milieumisdrijf is opgesteld, waarna de mogelijkheid tot het opleggen van een geldboete vervalt (artikel 16.4.30 DABM). Dit is een vervaltermijn, zodat de gewestelijke entiteit na het verstrijken hiervan niet langer bevoegd is om een geldboete op te leggen. Ze dient anderzijds haar voornemen om een bestuurlijke geldboete op te leggen binnen een termijn van 30 dagen na ontvangst van de beslissing van de procureur des Konings over het niet strafrechtelijk behandelen van het milieumisdrijf aan de vermoedelijke overtreder over te maken (artikel 16.4.35, §1 DABM). Vanaf deze kennisgeving beschikt ze dan over een termijn van 180 dagen om te beslissen over het opleggen van een alternatieve bestuurlijke geldboete, die wordt geschorst door het voorstel tot betaling van een geldsom (16.4.36, §3, lid 4 DABM), waarna ze haar beslissing binnen een termijn van 10 dagen aan de overtreder moet betekenen (artikel 16.4.37, lid 1 DABM). Dit zijn ordeterminen waarvan de schending op zich niet wordt gesanctioneerd, zodat de gewestelijke entiteit na het verstrijken hiervan nog altijd bevoegd is om een geldboete op te leggen en de bestreden beslissing om die reden niet noodzakelijk moet worden vernietigd.

De gewestelijke entiteit heeft op basis van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en in het bijzonder de redelijke termijneis als onderdeel van het zorgvuldigheidsbeginsel wel de plicht om binnen een redelijke termijn een beslissing te nemen. Onder het begrip ‘kennelijk onredelijke termijn’ verstaat het College een termijn die zodanig laattijdig is dat het niet meer redelijk kan worden geacht om de overtreder alsnog de normale voor het milieumisdrijf decretaal toepasselijke bestuurlijke punitieve sanctie op te leggen. De redelijke termijnvereiste manifesteert zich ten aanzien van de gewestelijke entiteit als de verplichting om te handelen als een goede huisvader en moet in het licht van de vijfjarige verjaringstermijn, als absolute grens waarbinnen een geldboete kan worden opgelegd, worden geëvalueerd naargelang de concrete omstandigheden. Hierbij kunnen tal van factoren een rol spelen, zoals de complexiteit

van het dossier, het gedrag van de bestuurlijke overheden en de houding van de overtreder. De gebeurlijke vaststelling dat de redelijke termijn is overschreden leidt op zich niet noodzakelijk automatisch tot de vernietiging van de bestreden beslissing. De gevolgen hiervan moeten opnieuw worden beoordeeld naargelang de concrete omstandigheden en dit zowel uit het oogpunt van de bewijslevering als van de opportuniteit tot het opleggen van een sanctie en de omvang ervan. Het komt in eerste instantie aan de gewestelijke entiteit toe om binnen haar discretionaire bevoegdheid te oordelen over de (boeteverlagende) gevolgen van de overschrijding van de redelijke termijn. Het College oefent hierop een wettigheidscontrole uit en gaat met name na of de boetebeslissing op dat punt niet kennelijk onredelijk is.

2.

De gewestelijke entiteit overweegt met betrekking tot het tijdsverloop en de gevolgen hiervan in de bestreden beslissing het volgende:

“ ...

4.2. De hoogte van de geldboete

Bij de bepaling van de hoogte van de geldboete wordt rekening gehouden met de ernst van de gepleegde feiten, de frequentie en de omstandigheden waarin de feiten gepleegd of beëindigd zijn.

4.2.1. De ernst van de feiten

De regelgeving inzake natuurbehoud en de vrijwaring van het natuurlijk milieu is gericht op de bescherming, de ontwikkeling, het beheer en het herstel van de natuur en het natuurlijk milieu en op de handhaving of het herstel van de daartoe vereiste milieukwaliteit.

Het beleid is gericht op het nemen van alle maatregelen die nodig zijn voor de uitvoering van internationale overeenkomsten of verdragen betreffende het natuurbehoud of van akten betreffende het natuurbehoud, met inbegrip van Europese richtlijnen, vastgesteld op grond van internationale verdragen.

De Vlaamse regering neemt alle nodige maatregelen ter aanvulling van de bestaande regelgeving om over het gehele grondgebied van het Vlaamse Gewest de milieukwaliteit te vrijwaren die vereist is voor het behoud van de natuur en om het standstill-beginsel toe te passen zowel wat betreft de kwaliteit als de kwantiteit van de natuur.

Kleine landschapselementen in het algemeen zijn erg belangrijk voor de migratie van dieren en planten en houtkanten in het bijzonder zijn belangrijk voor fauna als broedplaats, dekking en foerageerplaats. Er wordt een beleid gevoerd gericht op het bewaren en verbeteren van deze verbindingsfunctie, omdat dit de biodiversiteit bevordert.

De overtreder is verantwoordelijk voor het rooien van een houtkant van 50 meter, zonder vooraf te beschikken over de nodige vergunning voor het uitvoeren van deze activiteit.

Nochtans werd dergelijke vergunningsplicht niet ingevoerd ter bescherming van de kleine landschapselementen in onder andere agrarisch gebied.

De feiten zijn voldoende ernstig om gesanctioneerd te worden met een bestuurlijke geldboete van 1260 euro.

...

4.2.3. De omstandigheden

Bij het bepalen van de hoogte van de geldboete wordt rekening gehouden met de bereidheid van de overtreder om de natuur te herstellen. ... Voor het verkrijgen van de regularisatievergunning wordt evenwel een gedeeltelijk herstel als verzachtende omstandigheid in rekening gebracht bij het bepalen van de hoogte van de geldboete, wat leidt tot een verlaging van de geldboete tot 945 euro.

De gewestelijke entiteit ging per schrijven van 24 mei 2017 over tot kennisgeving van het voornemen om een alternatieve bestuurlijke geldboete op te leggen, al dan niet vergezeld van een voordeelontneming. De boetebeslissing moet binnen een termijn van honderdtachtig dagen na deze kennisgeving genomen worden (artikel 16.4.37 DABM). Deze termijn van honderdtachtig dagen is een termijn van orde, waarvan de overschrijding niet gesanctioneerd wordt.

Deze beslissingstermijn is inmiddels ruim verstreken. Het lange termijnverloop mag, gezien de ernst van de feiten, geen reden zijn om de overtreder aan sanctionering te laten ontsnappen. Uit het dossier blijkt niet dat overtreder zich volledig in regel heeft gesteld. Mede daarom is de gewestelijke entiteit van oordeel dat met het alsnog opleggen van een bestuurlijke geldboete het primaire doel, namelijk leedtoevoeging door middel van een punitieve sanctie, bereikt kan worden. Het afschrikwekkend effect dat van de boete uitgaat moet de overtreder motiveren zich volledig in regel te stellen en in de toekomst de regelgeving te blijven naleven en aldus te allen tijde te zorgen voor het behoud van de natuur bij het uitvoeren van vegetatiewijzigingen.

Gezien het overschrijden van de beslissingstermijn en de nakende verjaring van de feiten acht de gewestelijke entiteit het daarom passend en redelijk om het boetebedrag te verlagen tot 470 euro.

...”

3.

Verzoekende partij toont niet aan dat de beoordeling door de gewestelijke entiteit van de gevolgen van de overschrijding van de haar opgelegde decretale ordeterminen kennelijk onredelijk is in het licht van de ernst van het milieumisdrijf en dat er redenen zijn om de boete bijkomend te verminderen omwille van het tijdsverloop van de boeteprocedure. Ze toont ook

niet aan dat de gewestelijke entiteit niet op controleerbare wijze doet blijken hoe ze de vermindering van de boete heeft berekend in het licht van de overschrijding van de redelijke termijn.

Uit het administratief dossier blijkt dat de procureur des Konings op 15 mei 2017 beslist dat het milieumisdrijf niet strafrechtelijk zal worden behandeld en dat de gewestelijke entiteit deze beslissing op 17 mei 2017 ontvangt. De gewestelijke entiteit brengt verzoekende partij vervolgens op 24 mei 2017 op de hoogte van het voornemen om haar eventueel een bestuurlijke geldboete op te leggen. Vervolgens beslist de gewestelijke entiteit op 13 december 2021 om een geldboete op te leggen. De gewestelijke entiteit heeft de termijn van 180 dagen waarbinnen ze in beginsel moet beslissen over het opleggen van een geldboete en die een aanvang neemt vanaf de kennisgeving aan de vermoedelijke overtreder van haar voornemen hiertoe dus met ongeveer 48 maanden overschreden.

Verzoekende partij betwist niet dat de vervaltijd waarbinnen de gewestelijke entiteit een geldboete kan opleggen voor het milieumisdrijf nog niet is verstreken. Ze verwijt de gewestelijke entiteit enkel dat deze de ordeterminen en in het bijzonder haar beslissingstermijn van 180 dagen niet respecteerde, terwijl er geen concrete elementen voorliggen die dit tijdsverloop kunnen verantwoorden en het dossier met name niet complex is. Ze meent dat de redelijke termijn waarbinnen de boeteprocedure diende te worden afgehandeld dermate is overschreden dat dit gegeven feitelijk moet leiden tot een boetevermindering tot 0 euro.

De gewestelijke entiteit oordeelt in de bestreden beslissing dat 'het lange termijnverloop, gezien de ernst van de feiten, geen reden mag zijn om de overtreder aan sanctionering te laten ontsnappen', te meer 'uit het dossier blijkt niet dat overtreder zich volledig in regel heeft gesteld', maar dat de opgelegde boete omwille van het lange tijdsverloop wordt verlaagd van 945 euro tot 470 euro ofwel met 475 euro. Hieruit blijkt dat ze erkent dat de redelijke termijn waarbinnen de boeteprocedure in het licht van de concrete omstandigheden moest worden afgehandeld dermate is overschreden dat dit gegeven moet leiden tot een boetevermindering om het mogelijk nadeel dat verzoekende partij heeft geleden door het onredelijk lang uitblijven van een boetebeslissing te herstellen. De gewestelijke entiteit geeft daarbij concreet aan van welk basisbedrag ze vertrekt en hoeveel dit wordt verlaagd, zodat het College in het kader van de legaliteitstoets waarmee het is belast kan beoordelen of de toegepaste vermindering van de boete niet kennelijk onredelijk is in het licht van de termijnoverschrijding en de gegevens van het dossier.

Verzoekende partij voert geen betwisting over het feit dat de overschrijding van de redelijke termijn in voorliggend dossier geen gevolgen had uit het oogpunt van de bewijslevering en haar recht van verdediging niet heeft aangetast. Ze maakt ook niet aannemelijk dat ze hierdoor zichtbaar schade of nadelen heeft ondervonden en reikt alleszins geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat het mogelijks door haar geleden nadeel door het overschrijden van de ordetermijnen niet adequaat is hersteld door de herleiding van het initiële boetebedrag. Uit de gegevens van het dossier blijkt eerder dat verzoekende partij door de lange termijn afdoende kansen kreeg om over te gaan tot herstel dan wel tot uitvoering van de voorwaarden van haar regulariserende natuurvergunning en om dit vervolgens te melden aan de gewestelijke entiteit. Ze toont niet aan dat een bestraffing in het licht van de aard en de ernst van de feiten niet langer passend en noodzakelijk is. Ze toont ook niet aan dat de door de gewestelijke entiteit toegepaste herleiding van de boete niet evenredig is met de termijnoverschrijding en de concrete gegevens van het dossier.

Het middel wordt verworpen.

VI. Beslissing

1. Het beroep wordt verworpen.
2. De kosten van het beroep, begroot op 100 euro rolrecht, zijn ten laste van verzoekende partij.

Dit arrest is uitgesproken in zitting van 22 december 2022 door de eerste kamer.

De griffier,

De voorzitter van de eerste kamer,